

Stoeltje 63

Dromen

Ajax' topseizoen 2018/2019

Nicky Samsom

Nicky Sansom

ISBN: 9789463863360

© Nicky Sansom

13 juli, Olympisch Stadion, Anderlecht (1-3)

Verblind

Was het maar altijd half juli. Veel zaken staan even op pauze. Mooi weer. Zeker in een even jaar is clubvoetbal nog totaal onbelangrijk. Dat WK verduistert nog even de aandenderende Europese voorrondes. In het Olympisch Stadion lieten de Ajaxspelers dit allemaal in volle teugen over zich heenkomen.

Alleen Anderlecht maakte van het oude pareltje weer een echt voetbalstadion. Ajax kwam enkel de benen strekken en wat aanklooiën in een zeer lichte training.

Stel dat deze “wedstrijd” op De Toekomst was geweest en we er een tientje voor hadden betaald, dan was er best wat redenen tot klagen geweest. Nu lijkt het me sterk dat iemand daar aan dacht.

In deze entourage was ik in ieder geval niet zo met het zeer matige spektakel bezig. Het was vooral fijn om weer eens in dat stadion te zijn. Met mooi weer nog wel. De plek waar ik grote wedstrijden zag, is nog altijd meer dan een museum. Dat het me meer aan Daphne Schippers en Sven Kramer doet denken, dan aan Jari Litmanen, is dan ook niet echt erg. Tijden veranderen.

Zo zal ik aan die gekke nieuwe trainingspakken ook vast weer wennen. “Gekke Belgen” dacht ik aanvankelijk, tot ik zag dat die assistent toch echt met Siem de Jong in de weer was. Ach ja, dat soort opstartdingetjes komen meestal wel goed in mijn hoofd.

Ik vraag me wel af of Ajax in de tussentijd wel goed op de kalender heeft gekeken. In deze omgeving, in deze maand, kan het tijdsbesef een deuk oplopen.

De voorrondes staan voor de deur en ik overweeg me als rechtsback aan te bieden. Niet dat ik er iets van kan, maar de paniek slaat wat in mijn hoofd. Mooi weer in zo'n prachtig stadion zou wel eens een verwarrende inwerking kunnen hebben.

12 augustus, Heracles (1-1)

Dromen

Voor fanatieke Helmondcup*-volgers is Ajax vooralsnog een briljante cuphouder. Je zou haast denken dat ze het er om doen. Twee gelijke spelen achter elkaar. Tegen Heracles Almelo (1-1) zelfs pas in de slotfase een nederlaag voorkomen. Toch past een mooie verhaallijn voor een obscure Twittercompetitie niet helemaal bij de ambities van ons aller Ajax, hoop ik.

Zo'n domper past wel weer prima bij een eerste competitiewedstrijd. Zeker na vlagen veelbelovend voetbal in serieuze zomerse Europese wedstrijden. Dromen blijven nog even dromen. Aan de realiteit moet nog veel gesleuteld worden. Je ziet dat er veel mogelijk is, het moet er alleen nog uitgetoverd worden.

Zelf was ik er helaas niet bij. 18.30 uur aftrappen is lastig. In veel fases van mijn leven was het ideaal geweest. Zo'n loos stukje tijd tussen dag- en nachtprogramma. Nu – als vader van twee kinderen van wie ik de leeftijd nog in maanden oplepel – is het de spits. Om er ook op deze rare tijd bij te zijn, moet ik nog wat verzinnen. Ook voor mij is het nieuwe seizoen wennen.

In onze plaats, mijn seizoenkaartmaat is nog op vakantie, ging een vriend met zijn negenjarige zoontje. Zelf een goed voetballertje, die vaak in Ajaxkleding rondloopt. Wat zou zo'n matig potje met hem doen? Ach, het is waarschijnlijk een gezond portie realiteit

waar elke supporter ooit aan moet geloven. Of je nu voor IJsselmeervogels bent of Real Madrid.

Stel dat Ajax kampioen wordt, dan was hij erbij toen het team nog neergezet moest worden. Pakken ze geen prijs, dan zag hij dat op die zaterdagavond hartje zomer al aankomen. Op zijn garderobe zal het ongetwijfeld geen invloed hebben. Dat zal volgend jaar ook met uit- en thuisshirts gevuld blijven. Dat heeft voor hem nu al overduidelijk niet zoveel met actueel voetbal te maken.

Het seizoen is begonnen en dat is hoe dan ook lekker. Nog alle tijd om te dromen.

**De Helmondcup is een (Twitter)competitie die ooit begon bij een wedstrijd van Helmond Sport. De houder van de cup moet de titel doorgeven als er verloren wordt.*

14 augustus, Standard Luik (2-2)

De tijd vliegt

Het eerste blog van mij dateert van 28 augustus 2010. Een dag na Ajax - Dinamo Kiev. Een geweldige wedstrijd waarin Ajax na jaren afwezigheid terugkeerde op het hoogste niveau, de Champions League. Na de geweldige wedstrijd van gisteren is een parallel trekken verleidelijk. Maar na al die jaren vanaf mijn stoeltje weet ik ook beter.

Het duurt nu nog twee weken voor het 28 augustus is en alles wat aan Ajax hangt, is al voorbij gekomen. Dramatische onkunde tegen Anderlecht in een oefenpot, in het nostalgische decor van het Olympisch Stadion. Geweldige momenten tegen Sturm Graz. Een zeperd tegen Heracles Almelo en nu bij vlagen fantastisch spel tegen Standard Luik, na een onnodig spannende uitwedstrijd.

Zelden heb ik in die acht jaar, waarin ik, na minstens elke thuiswedstrijd, zo'n vierhonderd woorden tikte, met mijn handen in het haar gezeten. Dit verbaast me nog altijd. Ik hou – uiteraard – van voetbal, maar als onderwerp zou je denken dat het wat beperkt is. Het tegendeel blijkt waar. Zeker bij Ajax.

Alleen al over die goal van Neres, met voorwerk van Tagliafico en vooral die briljante actie van Tadic, zou ik met gemak een blog kunnen vullen, dus doe ik dat niet. Nooit eigenlijk. Daar zijn anderen veel beter in. Ook de nieuwe clubpakken, waardoor Kasper Dolberg op een